

דנ"פ 7193/23 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית

בית המשפט העליון

דנ"פ 7193/23

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. פלונית

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק הדין של בית המשפט
העליון (השופטים ד' מינץ, ע' גרוסקופף וג' כנפי-
שטייניץ) בע"פ 6722/22 מיום 10.9.2023

בשם המבקש: עו"ד אבי עמירם

החלטה

לפניי בקשה להורות על קיום דיון נוסף בפסק הדין של בית משפט זה בע"פ 6722/22 (השופטים ד' מינץ, ע' גרוסקופף וג' כנפי-שטייניץ) מיום 10.9.2023 (להלן גם: פסק הדין).

1. הרקע לענייננו פורט בפסק הדין נושא הבקשה לדיון נוסף, ולכן אעמוד אך על עיקרי הדברים. בין המבקש לבין המשיבה 2 (להלן: המתלוננת) נוצר קשר באמצעות אתר אינטרנט עבור הכרויות לציבור הדתי. ביום 23.7.2015 נפגשו השניים בתחנת דלק, והמבקש שכנע את המתלוננת להתלוות אליו לדירתו שבקרית גת. לאחר שהגיעו לדירה, התיישבו המבקש והמתלוננת על הספה וצפו בטלוויזיה, כאשר בשלב מסוים ניסה המבקש לחבק את המתלוננת, אך זו התרחקה ממנו. בהמשך התקרבו המבקש למתלוננת ואחז בידה והיא ביקשה ממנו להוריד את ידיו ממנה. המבקש התיישב על ברכיה של המתלוננת ומשך אותה כך שתעבור למצב שכיבה, וזאת תוך שהיא המשיכה להתנגד וביקשה שיחדל ממעשיו. או אז התיישב המבקש על החזה של המתלוננת באופן שהקשה עליה לנשום, ותוך שזו התחננה שיפסיק

עמוד 1

את מעשיו. המבקש נגע בחזה של המתלוננת והכניס את ידו לתחתוניה, נגע באזור שבין רגליה, וניסה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, אולם המתלוננת סגרה בחוזקה את רגליה ומנעה ממנו להחדיר את אצבעותיו. בהמשך, בעודו יושב על החזה של המתלוננת, החזיק המבקש את ידיה מעל לראשה, לחץ על לסתה כדי לפתוח את פיה, והחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת עד שהגיע לסיפוקו ושפך את זרעו בפיה. עוד יצוין, כי במהלך האירוע אמר המבקש למתלוננת שהוא מקושר למשפחת פשע ואיים עליה כי אם היא תתלונן עליו "הוא ידאג שהיא תיעלם" או מילים דומות לכך (סעיף 6 לכתב האישום).

2. ביום 30.5.2021 הרשיע בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה א' ואגווהשופטים א' אינפלדוא' חזק) את המבקש בעבירות של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 351 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק; וזיכה את המבקש מעבירה של ניסיון לאינסוס לפי סעיפים 345(א)(1) ו-25 לחוק. בית המשפט המחוזי קבע, בין היתר, כי בניגוד לטענתו של המבקש המתלוננת לא הסכימה לביצוע המעשים האמורים, וציין כי הודעותיה ועדותה של המתלוננת הן מפורטות ומקנות "תחושה כללית כי מדובר בתיאור אמתי" (עמ' 19 להכרעת הדין). עוד נקבע כי עדות המתלוננת לוותה בראיות שמחזקות אותה, ובהן המהירות שבה דיווחה המתלוננת למכריה על האירוע, אופן התנהגותה בעת חשיפת האירוע, מסירת התלונה באופן הדרגתי, המצב הנפשי שבו הייתה שרויה המתלוננת בעת חשיפת האירוע, והעובדה שתלונתה במשטרה הוגשה ביוזמת בן זוגה. בית המשפט קבע כי עדות המבקש לא הצליחה לשכנע שהמעשים שמתוארים בכתב האישום בוצעו בהסכמת המתלוננת ושכפועל עדותו חיזקה באופן ממשי את טענותיה של המתלוננת.

ביום 20.7.2022 גזר בית המשפט המחוזי על המבקש 5 שנים וחצי מאסר בפועל, מאסר על תנאי כמפורט בגזר הדין ופיצוי בסך 70,000 ש"ח למתלוננת.

3. המבקש הגיש ערעור הן על הכרעת הדין, והן על גזר הדין, וביום 10.9.2023 דחה בית משפט זה את הערעור על שני חלקיו פה אחד (מפי השופט ד' מינץ ובהסכמת השופטים ע' גרוסקופף וג' כנפי-שטייניץ). בית המשפט ציין כי נקודת המוצא לדין בהכרעת הדין היא הכלל בדבר אי-התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדיונית. לגופו של עניין נקבע, בעיקרם של דברים, כי במרכז הכרעת הדין עמדה עדות המתלוננת ושקביעות בית המשפט המחוזי בעניין אמינות גרסתה נטועות בהתרשמותו הבלתי אמצעית מעדותה, מידת העקביות של הגרסה שמסרה בהודעותיה במשטרה ובעדותה, והאופן שבו תיארה את תחושותיה במהלך האירוע ואחריו. השופט מינץ קבע כי בית המשפט המחוזי נחשף לסיפור חייה של המתלוננת ולהתמודדותה עם קשיים נפשיים, אך לא מצא שיש בכך כדי לפגום במהימנותה, ושחרף טענותיו של המבקש לעניין מצבה הנפשי של המתלוננת עובר לאירוע, המבקש לא הגיש מטעמו חוות-דעת מתאימה לעניין זה ולא נמצא קשר בין מצבה האמור של המתלוננת לבין הגשת התלונה. עוד נקבע כי אף שניתן היה להרשיע את המבקש על בסיס עדותה היחידה של המתלוננת, גרסתה נתמכת בעדויות קרובה ומכריה. בנוסף, בית המשפט דחה את טענת המבקש שלפיה העובדה שהמתלוננת חצתה את סף הדלת של דירתו העידה שהיא אינה "שומרת נגיעה". לעניין זה צוין כי בית המשפט המחוזי מצא שדבריה של המתלוננת שלפיהם היא "שומרת נגיעה" נמצאו מהימנים, ושאינו בטענות המבקש לגבי הפרת איסור הלכתי כדי להשליך על קביעה שמעוגנת בממצאים אלה. בהמשך, בית המשפט דחה את טענת המבקש כי עומדת לו הגנה של טעות במצב הדברים לפי סעיף 34 לחוק העונשין, תוך שצוין כי טענה זו הועלתה לראשונה בשלב הערעור. בנוסף, דחה בית המשפט את טענות המבקש לגבי קיומם של מחדלי חקירה בעניינו, כמו גם טענותיו לעניין הרשעתו בעבירה של הדחה בחקירה. אשר לערעור המבקש על גזר הדין, נקבע שאין הצדקה להתערב בעונש שהושת על המבקש וזאת בשים לב, בין היתר, לנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מביצוע העבירות ולצורך בענישה משמעותית בעבירות מין.

4. מכאן הבקשה שלפניי שבמסגרתה חוזר המבקש, בעיקרם של דברים, על טענותיו בערעור, ואף ביקש לראות בהודעת הערעור חלק מן הבקשה דנן (סעיף 6 לבקשה). לטענת המבקש בפסק הדין נושא הבקשה לדיון נוסף נפלו שגיאות מהותיות ובהן, הערכת המשקל הראייתי שניתן לעדותה של המתלוננת, והטלת הנטל על המבקש להגיש חוות דעת רפואית לתמיכה בטענותיו בקשר למצבה הנפשי של המתלוננת. המבקש טוען כי בנסיבות עניינו היה מקום לברר את מצבה הנפשי של המתלוננת באמצעות מומחים, ובהתאם לקבוע את המשקל הראייתי שיש לייחס לעדותה. עוד נטען כי הנטל להמציא חוות דעת כאמור מוטל על המדינה ושנדרש דיון נוסף בפסק הדין מכיוון שקביעת בית המשפט בעניין חוות הדעת עומדת בסתירה להלכות קודמות ומצדיקה הבהרה של נטל ההוכחה בהליך הפלילי.

5. לאחר שעיינתי בפסק הדין ובבקשה לדיון נוסף, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, הדיון הנוסף הוא הליך חריג ונדיר. ההחלטה בדבר קיומו של דיון נוסף תינתן במקרים שבהם קבע בית המשפט הלכה חדשה אשר עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת קשיותה או חידושה יש מקום לדיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; דנ"פ 4126/23 ראדי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (15.8.2023); דנ"פ 354/23 טויטו נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (17.7.2023); דנ"פ 6864/22 רוזקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (15.5.2023) (להלן: עניין רוזקוב)). בנוסף, הפסיקה שבה והבהירה כי על ההלכה החדשה שנפסקה להיות גלויה על פני הפסק באופן ברור ומפורש (דנ"פ 4625/21 שור נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.6.2022); דנ"פ 517/22 נניקשוילי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (1.5.2022)). איני סבור כי תנאים אלה מתקיימים בעניינינו.

6. כאמור, המבקש טוען כי בפסק הדין נפלו שגיאות מהותיות שעניינן בשאלת זהותו של הנושא בנטל להביא ראיות בנוגע להשפעה שיש למצבו הנפשי של נפגע עבירה על משקל עדותו במשפט. ואולם, כפי שציין בית המשפט, ההכרעה בפסק הדין מעוגנת בנסיבות המקרה הפרטני ובהתאם לממצאי העובדה שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי. השאלה המרכזית שעמדה לדיון בהכרעת הדין לפי חזית המחלוקת שהתגבשה בין הצדדים הייתה האם המעשים שיוחסו למבקש בכתב האישום בוצעו בהסכמה. בתוך כך קבע בית המשפט המחוזי כי גרסתה של המתלוננת לגבי אי-הסכמתה לביצוע המעשים היא מהימנה; ובית משפט זה מצא שלא להתערב בקביעה זו. עוד יודגש שבפסק הדין נושא הבקשה דנן אין קביעות עקרוניות שחורגות מנסיבות המקרה הקונקרטי, ונראה כי המבקש אף לא טוען לכך. טענותיו של המבקש, ובהן הטענה בעניין המשקל הראייתי שיש ליתן לעדותה של המתלוננת וכן ליתר הראיות שביססו את הרשעתו, מכוונות אפוא כלפי קביעותיו העובדתיות של בית המשפט בנסיבות המקרה הקונקרטי. משאלה הם פני הדברים, דומה כי בפסק הדין נושא הבקשה לדיון נוסף לא נקבעה כל הלכה חדשה, לא כל שכן הלכה ברורה ומפורשת שגלויה על פני הפסק. חרף ניסיונותיו של המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, ההכרעות בפסק הדין אינן אלא בגדר בחינת ממצאי העובדה שקבע בית המשפט המחוזי ויישום הדין על נסיבות המקרה, ואין בהן משום קביעת הלכה שעשויה להצדיק דיון נוסף (דנ"פ 1266/23 גואטה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.3.2023); דנ"פ 5071/22 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.12.2022)). לבסוף, יש לציין כי העובדה שפסק הדין נושא הבקשה לדיון נוסף ניתן פה אחד מצטרפת ליתר הטעמים שפורטו לעיל ותומכת בדחיית הבקשה (עניין רוזקוב, פסקה 16; דנ"פ 4665/22 גורבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (25.8.2022)).

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ה בחשוון התשפ"ד (9.11.2023).

מ"מ הנשיא
